

der modsatte sig Sagen, men den gik ganske let igjennem.

Oppermann: Med Hensyn til de Oplysninger, som min Sidemand (Schovelin) meddeelte Thinget, troer jeg at burde gjøre opmærksom paa, at for os, der staae udenfor Rigsraadet og udenfor de Forhandlinger, der førtes der, synes der at være al Anledning til med største Omhyggelighed at varetage Kongerigets Finantsmidler overfor Høestaten, navnlig at holde os til det, som vi efter Loven ere pligtige til at opfylde, men være meget betænkelige ved og kun efter den nøieste Overveielse inklade os paa at gaae videre, end Loven udtrykkelig tilpligter os. Det Spørgsmaal, jeg her sigter til, ligger iøvrigt udenfor Forhandlingen.

Ischering: Jeg maa oprigtigt tale tilstaae, at jeg ikke forstod det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgtreds (Schovelin). Han talte om Love, men, naar man taler om Love, bindende for Rigsdagen, saa maa det være saadanne, som ere udgaaede fra Rigsdagen og Regjeringen i Forening, eller saadanne, som ere udgaaede fra Rigsraadet indenfor den Begrændsning, hvor dette har Myndighed; men det har ikke Myndighed til at paalægge nogen Landsdeel at betale større Tilskud end Forskjellen mellem Monarchiets Indtægter og Udgifter. Naar det ærede Medlem siger, at der i Rigsraadet ikke stete nogen Indsigelse mod at betragte den af ham omtalte Deel af de beregnede Indtægter som fast, saa vil det jo kun sige, at man i Rigsraadet ikke behøvede at varetage Rigsdagens Interesse, det kunde man ikke troe var fornødent; man kunde heller ikke vente, at Rigsraadet tænkte paa i den Henseende at gjøre et Overgreb, og man kunde endnu mindre vente, at Regjeringen vilde opfordre den til at gjøre et Overgreb, eller at den vilde gaae ind paa en Bestemmelse, som notorisk vilde være et Overgreb. Nei, Rigsraadets Bestemmelse var meget simpel. Det erklærede, der skal ikke fra Monarchiets Side i de to Aar forlanges en højere Sum end denne her; Landsdelene skulle være sikre paa, at naar de have skaffet den tilveie, saa have de

skaffet det tilveie, der fra Monarchiets Side forlanges, naar ikke ganske overordentlige Omstændigheder indtræffe. Rigsraadet kunde ikke gaae videre med sin Beslutning; thi møder der overordentlige Omstændigheder, kan Rigsraadet eller Monarchiet ikke fortrinsviis blive staaende ved en saadan Bestemmelse. Hvad vilde Følgerne blive, om man blev staaende fast ved den Bestemmelse og betragtede Sagen paa den Maade, at selv under overordentlige Omstændigheder skulde man ikke vende sig til Landsdelene og begjære Mere? Det vilde maaskee da blive Tilfældet, at de maatte gjøre meget kostbare Pengeoperationer, for at skaffe de Penge tilveie, som Landsdelene maaskee vare istand og villige til at staffe ved et Paalæg. Nei, Betydningen af denne Bestemmelse var ganske simpel den, og det har heller aldrig kunnet forstaaes anderledes, at under almindelige Omstændigheder, som vare forudsatte ved den Lov, der blev vedtagen i Rigsraadet, skulde der fra Monarchiets Side ikke af Landsdelene forlanges Mere. Hvorfor kom man til den Bestemmelse? Fordi man vilde berolige de Landsdele, som havde Banskfeligbed ved at staffe det tilveie, som man forlangte af dem; det var ikke for Kongerigets Skyld, men det var for at berolige Repræsentanterne for de Landsdele, der i Forsamlingen vare urolige foruden af andre Grunde saa ogsaa i pecuniær Henseende. Man sagde ganske stumpe til dem: Værer forsikrede om, at, naar I i de to kommende Aar kunne staffe disse Midler tilveie, skal man ikke forlange Mere af Eder. Men, at man til disse Landsdele, som stode der og klagede over, at de knap kunde staffe det, man forlangte af dem, skulde have sagt: Ifald der bliver Noget tilovers, skal det ikke skrives Eder til Gode, det har man ikke kunnet tænke paa, og det har man heller ikke været berettiget til. Havde jeg, der sad i Rigsraadet, nogensinde kunnet tænke mig, at der var Meninger af den Art tilstede, troer da de ærede Herrer, at jeg skulde have tiet? Nei, det skulde jeg ikke; men jeg har havt den fuldkomneste Overbeviisning om, at en Tanke af den Natur ikke kunde opstaae hos Nogensomhelst; der havde læst § 4 i Grundlovsbestemmelserne; thi den tager en anden Bestemmelse, og med al den Magt, som